

Четвърта глава ОТСТЪПНИЦА

Елито не знаеше чия страна да вземе в двубоя. Но изведнъж се озлоби от факта, че Славчо не ѝ обръща никакво внимание, че Станито е на страната на Емо, и изведнъж реши да мине към Искра и Мерито. Тя щеше да докаже на тези глупави момчета, че и тя представлява нещо, че и тя заслужава поне капка внимание. Нищо, че братовчед ѝ Райчо беше на страната на Емо, и то твърдо. А пък на Марина и Станито как хубаво щеше да им отмъсти. Ако не Славчо, то поне Емо да беше спечелила. Ах, тези двете – Марина и Станислава! На тях и на онези глупави момчета щеше да отмъсти.

- Мери - прошепна Елито на Мариана, която седеше на чина до нея. – Знаеш ли, че Емо се е обяснил в любов на Марина.

- Къде?

- По телефона.

- Я!

- Учудваш ли се?

- Не знаех това.

- Само аз знам.

- А защо ми казваш? Ти си на негова страна.

- Не. Не съм. Аз съм с вас.

- Браво! Ти си момиче на място! Значи така. Емо и Марина! Хубава двойка! Класната трябва да научи. Досега тя нищо не знае и за двамата.

- Ще се погрижим да научи.

Искра дочу името на Емо и се обърна към Елито с питащ поглед:

- Какво е станало?

Елито обясни и на нея.

- Оха! Отмъщението ще бъде жестоко! – потри длани Исага.

- Ще трябва да направим план – каза Елито.

- Ще се съберем ние трите и Киро. Той е с нас. След часовете сме решили с Иса – прошепна Мерито.

- Добре. Така ще е най-добре.

Елито се замисли. С това отмъщение щеше да се удовлетворят и желанието ѝ да си отмъсти, и злобата ѝ, насочена най-вече към Станислава. Вчера извършиха с Емо една глупост, като изгориха образеца за униформите, а днес тя се обявяваше против него. Не. Той нямаше да каже на никого за това, защото той го изгори. А и тя нямаше да спомене нещо, защото пък именно тя го задигна от гимназията. Значи всичко, което са вършили заедно ще си остане в тайна. Това няма да попречи на отмъщението ѝ. А тя така страшно искаше да унижи и Станито, и Емо, и Марина, и... (с някакво злобно удоволствие си мислеше тя) Славчо. Защото го обичаше, а той я пренебрегна. Станислава, която беше спала със студента на бригадата, му беше по-мила! Колко ужасно! С какво беше по-лоша от своята съперница? Нито беше по-грозна. Нито беше дебела или прекалено висока. Нито пък се обличаше без вкус. Дори не пушеше като Станито.

Нищо! Сега поне имаше пълното право да действа както тя си знае. Ще връща всичко взето назаем и то тъпкано. Само тъпкано! И на Станислава, и на Емо, и на Марина, и на Славчо! Може след това всички да я намразят, но трябва да почувства удоволствието на отмъщението, дори и мо-

ментно да е то. Важно е, че враговете ѝ ще страдат. Поне малко!

Но не! Защо малко? Те трябва да страдат много. Те трябва да останат с разбито щастие, с дълбока следа в съзнанията си за една невъзвратима любов! Те трябва да страдат. Трябва да страдат! Трябва да страдат! Само защото тя трябва да се радва. Трябва да се радва! Трябва да се радва! Не, не! А трябва да злорадства! Да триумфира с нейната злоба и мъст. Защото тези четиримата я накараха най-много да страда. Сега отмъщението ще бъде справедливо. Най-справедливото в целия свят.

Нищо, че тези усойници, Мерито и Искра, ще ѝ помагат. Още по-добре, че те знаят хиляди начини на най-долни интриги.

Или пък Киро. Този невзрачен тип, който само дрънка празни приказки. Той е най-лесният съюзник, защото е заклет противник на Емо. Те никога не могат да бъдат с него приятели. Никога!

А пък този Емо! Ах, как ще го нареди и докато е жив, ще я помни! Ще се прави на голя конспиратор. Седнал със Славчо и все говорят нещо! Говорят! Нека си говорят! А онези двете гълъбченца! Ах! И те как ще ѝ платят!

Елито си мислеше все в този дух. Тя вече не съзнаваше в каква компания е попаднала. За нея Мерито, Исата и Киро бяха най-добрите ѝ приятели. Тя нямаше в класа подходяща опора за набелязаното отмъщение.

- Ели! – върна я в действителността съседката ѝ по чин, Горана.

- Какво е станало?

- Емо иска да ти каже нещо.

- Какво?

- Виж го, де!

Елито се обърна към Емо, а той се усмихваше доволен от нещо.

- Какво искаш? – запита го тя, така че да я чуе.

- Нищо.

- Тогава?

- Можеш ли да четеш?

- Да.

- Много добре.

- Какво искаш? Кажй!

Вместо отговор, той й показа надпис с големи букви върху две страници от тетрадка. Там пишеше: “Отстъпница!”.